

Kultúrharc a könyvhéten

2011 június 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Nehogy azt higgyük, hogy egy könyvnap dukál az író-olvasó magyarnak. Kett? volt, van és lesz abból, ahogyan ebben az országban lassan mindenb?l kett? akad. Elmondom, mire gondolok. A Vörösmarty téren a hétvégi könyvünnepen éppen úgy elkülönültek balosok és jobbosok, ahogyan a szürke hétköznapokon

A posztmodern penklubos csapat jórészt a Gerbeaud-tól a Párizsi Áruházig üldögél, a mieink a Váci utca torkolatától a tér másik oldalán. D. L. azt mondja nekem, ez már hosszú id? óta így van, és tényleg. Észreveszem, hogy Esterházy Péterék kizárólag a nagyszínpad körül társalognak, a tér „innens?” oldalán viszont Csoóri Sándor bukkan fel, és Duray Miklós társaságában magam is itt dedikálom szerény életm?vem legújabb darabját.

Ezen a szent napon, a magyar könyv ünnepén tehát kizárt, hogy jobboldali író „amoda” menjen, és nekik sincs „itt” sok keresnivalójuk. Cseréptörés nélkül zajlik tehát a dedikálás, és hacsak el nem téved, a Püskiékt?l az Ab Ovóig húzódó szellemi és fizikai távolságot él? emberfia le nem küzdi.

Észak-Írország jut eszembe, ahogyan der?sen szemlélem a kettészakadt könyvünnepet és a határvonalnál elsuhanó Moldova Györgyöt.
A kilencvenes években a békefolyamat pártfogói kitalálták, hogy a belfasti katolikus és protestáns politikusokat kiutaztatják Dél-Afrikába, hogy közösen tanulmányozzák az apartheid lebontását, a békés egymás mellett élés mindennapjait. Szép terv is lett volna, csakhogy az érintettek már a közös repül?gépre sem ültek fel, s?t Dél-Afrikában két külön programot szerveztek nekik, mert egy pillanatra sem óhajtottak közösködni a túloldallal.

Persze, könny? az északíreknek... A Falls negyedben és a Shankillben nincs olyan, hogy egy kicsit protestáns vagyok, egy kicsit katolikus. Próbálná csak valaki kérd?re vonni a Vörösmarty téren dedikáló írót, hogy miféle az identitása, lenne haragszomrád, és joggal, teszem hozzá.

Én csak annyit kérek, ne hazudjunk. Legalább magunknak ne. Magyarországon szakadatlan kultúrharc zajlik, és belátható id?n belül nem is ér véget.

Siránkozhatunk persze, hogy miféle szörny?ség ez a kultúrharc, de megfigyeltem már, hogy a saját pártatlanságáról elcsukló hangon valló író, újságíró mégis csak valamelyik oldal lapjában publikál. Légüres térben nem létezik sajtótermék Magyarországon, és ha igen, a kutya sem veszi meg. És persze, rendkívüli intelligenciája

a „pártatlan” írót ugyanúgy érdekkörök és ízlésklubok felé taszítja, mint pártos társait. Vagyis: függetlenség magától értet?d?en nem létezik, van viszont a szép, kövér hazugság, hogy jaj, de szeretek én minden értékes embert és alkotót a világon, tartozzék bárhova, csak a min?ség érdekel, senki hátországát nem nézem, és így tovább.

Akkor, ha így van (nincs így...), tessék mondani: miért nem ugrik be Spiró György egy fordulatosan megírt rovásírásos ábécéért a Magyar Menedék Könyvesházhoz, és lassú léptekkel miért nem ballag át a túloldalra, és gratulál Csurka Pista bátyánk Ungvári Tamás legújabb opuszához? Pedig gesztusnak sem volna utolsó...

Azért, mert az a p?re igazság, hogy nincs beszélnivalónk egymással. Párhuzamos kultúrát építgetünk: az ? ízlésük, szófordulataik, témaválasztásuk nem a mi ízlésünk, szófordulataink, témaválasztásunk, és viszont. Szörny?, hogy ez így alakult? Persze. Lehetséges változtatni rajta? Belátható id?n belül nem.

Az északírek becsületesebbek, mint mi, a csendes magyarországi polgárháború tábornokai és közlegényei. Legalább nem hazudoznak, hogy közük volna egymáshoz. Nálunk id?nként az a rémkép t?nik el?, hogy igenis szót kellene értenünk ebben-abban... Felesleges igyekezet. Az efféle közeledés ugyanis nem parancsszóra zajlik, és még mindig becsületesebb a barátaink társaságát keresni, mint agyonszeretni valakit csak azért, hogy a saját el nem kötelezettségünket (valójában ostobaságunkat) demonstráljuk.

Tehát az idén sem bográcsozunk együtt Kornis Micuval. Hát, ez van.
Szentesi Zöldi László, magyarhirlap.hu

Ajánló